



© Emil Georgiev

Kalin Terziyski – Bulgaria

Има ли кой да ви обича (2009)

Is there anybody to love you (short stories)

Publishing House JANET 45

Biography

Kalin Terziyski was born in 1970 in Sofia. He graduated from medicine at the Medical Institute in Sofia, and for four years worked as a psychiatrist in the second largest psychiatric hospital in Bulgaria, the 'St. Ivan Rilski'. However, he says, "because young doctors were receiving very low wages, making it hard to live", he started writing for newspapers and magazines. During this time, he wrote a series of stories and cutting-edge alternative texts for magazines.

At the beginning of 2000, he quit his job as a doctor and devoted his whole time to writing, working as a writer for television and radio, and writing collections of short stories between 2007-2010. He also took part in literary evenings and, in 2006, he became a member of the literary alternative club 'Litertura dictatorship'. His brother, the writer Svetoslav Terziyski, is also a member of this club. Kalin is a very talented author in the field of new Bulgarian literature.

Synopsis

This collection incorporates 16 short stories. The book conveys the author's knowledge of modern cities, containing a subtle sense of humour and depicting larger than life characters. The young author turns life into a new narrative reality, into a new writer's philosophy. His stories relate to the mysteries of life in the urban space. But the big city in the book is not one we would know so well. It resembles a city in a fairy tale – filled with secrets and drama. It is a big city that offers very colourful theatrical decors, against the background of which deep and strange human drama develops. For example, the short story 'Love' is about the unacceptable love that a university teacher has towards her student – a pretty but unapproachable young man, who only looks unapproachable because everyone else thinks he is. The story unfolds in a microbiology lab where the teacher works. Out of despair, she decides to poison this young man. In the end, in a bizarre twist of fate, she finds out that he also loved her...

Another story, 'Collector of Values' is about a poor man who collects waste from the streets that only he, his eyes unburdened by social prejudice, can see the true riches of. He discovers a small bundle of discarded love letters, which become a real treasure to him.

The short stories of Kalin Terziyski are an attempt at establishing a new tradition in Bulgarian prose: a tradition of humanistic and poetical urbanism.

Има ли кой да ви обича

Kalin Terziyski

ПРОСЯК

Докато вървим с дъщеря ми по Иван Асен, аз оглеждам къщите. Къщите в София са грозни, защото са стари и старостта не ги облагородява, а само съсипева мазилките им.

Затова вървя и гледам всичко, все едно е нищо. Това се постига трудно, но всеки несъзнателно го прави всеки ден.

– А може би искаш пица?

– М-м, да... – отговаря провлачено дъщеря ми.

Много ме дразни, когато гледа встрани, унесена в някакъв неин си момичешки транс. Блее. Аз съм същия. Тя също гледа всичко все едно е нищо.

– Ама ще я ядеш, нали? – питам, като я подръпвам за ръката.

– М-м, да... – и пак гледа в невидимото пространство, унесена.

Знам този унес. Когато не мислиш, не чувстваш, не виждаш и не чуваш. Само си жив. Нещо като лесно постигната, детска Нирвана.

Вървим си към павилиона, където продават пици, аз внимавам да не ни блъсне кола, дъщеря ми е отпуснала ръка в моята и се побутва леко в крака ми, защото не гледа къде ходи.

Аз, докато внимавам да не ни блъсне кола, си мисля за детството. Дали през своето детство съм се чувствал добре? И въобще, дали нещо съм чувствал? Дали съм изпитвал постоянно тая смес от чувство за вина и раздразнение от постоянно напирашите задължения? Естествено, че не. Ето, откакто станах възрастен все такива неща чувствам. А като дете сигурно съм чувствал някакви детски глупости. Дъщеря ми се сепва и ме дръпва, защото до нея минава едро куче. Сега аз съм се унесъл.

Къде гледаш... уж си възрастен – дърпа ме тя за ръката.

Да, възрастен съм. Толкова е тъжно това. Но май като дете ми беше по-тъжно. Съвсем ясно осъзнавах, че съм зависим от всичко и всички. И че всички истински удоволствия са скрити от мене. В гардероба, под ключ – от строгата мама. Мисля, че за да се отърва от детството си, пораснах.

Татеш /Кой знае откъде ми измисли това унгарско име дъщеря ми/... тука сме. Какво мислиш?

Нищо, глупости си мисли татко.

Влизаме в ресторантчето и аз с досада гледам изложените парчета пица – тънки, неапетитни – вял опит да бъдат подлъгани гладни клиенти. Дъщеря ми ги харесва, защото имат царевица. Откъде пък се взе тая царевица? Дали не я тъпчат навсякъде, за да ни приучат на фуражна храна? И без друго истинската храна по света намалява.

Едно парче с царевица – подръпва ме дъщеря ми.

Едно парче с царевица – повтарям аз и подавам парите.

Чувствам се слаб и недоволен, защото не мога да влияя на собствената си дъщеря. Не мога да я науча на това, което смятам за добро. Тя е на седем, а вече знае всичко по-добре от мене. Готова е да спори. А аз нямам енергия да споря с нея. Пък и би било смешно – възрастен мъж и

малко дете да се препират на улицата. Искам тя да не яде макдоналдс и царица. Искам да има естетическо отношение към храната.

Искам да има по-голям интерес към миналото и към истинските неща /тия, които аз си мисля за истински/ – струва ми се, че сегашните деца дотолкова не се интересуват от миналото, че то сякаш престава да съществува.

Иска ми се да имам власт над това мъничко човече – добра и благородна власт, за да я науча на добри неща. Но нямам.

Пък и на какви добри неща бих я научил? Ако беше момче, щях след години да я науча да се бръсне.

Тя си взема пицата и започва да я яде. Яде я, сякаш поглъща нещо непригодно за ядене. Не си личи да и е вкусно. А аз съм лаком човек. Струва ми се, че новите поколения дори няма да разберат смисъла на думата чревоугодничество. Ще се хранят с водорасли и рециклирани боклуци, за да не изпитват това досадно нещо – как се казваше – а, да – глад.

Аз пак мисля, тя ме води. Мисля си за храната. Храната е удоволствие, което ще стане по-срамно и от секса, когато стане недостатъчна. Да, да! Не яжте масло – има холестерол... както и месото. Хлябът е това, което ни убива. Алкохолът ни прави дебели и тъпи, накрая също ни убива. Виното – кръвта Христова, ни убива. Ех.

И ни пресрещна просяк. Едър, почти колкото мене. Попълен. Възрастен човек – около шейсетгодишен. Със синя униформа на кондуктор, но така преправена, че да изглежда просяшка.

С торба през рамо – толкова бутафорна, че ме ядосва. Все едно иска да ми докаже, че е просяк, че в торбата му има парчета стар хляб, с който ще храни гладни деца.

Господине, не съм просяк. Дай три лева да се приберем. Господ да те поживи. Да им ебем майката на просяците мръсни. Аз искам за влака, да се приберем. В плевенско ме чакат. Внучета... да ти е живо и здраво детето, дай три лева. А аз искам да покажа на дъщеря си, какво представлява милосърдието.

Мисля си: ето, той е противен, прилича на измамник, но тя – малката и невежата, ще разбере, че добрия човек не се интересува как и на кого дава. Ще научи, че важни са състраданието и милостта.

А в устата на просещия има златен зъб, който ме вбесява. И аз си казвам: Смири се и не съди за хората по златните им зъби. Нека види малкото момиче как се дава и как се прави добро.

И изваждам от джоба си четири лева – една двулевка и две еднолевки. Отброявам три лева и посягам да му ги дам. Той някак прекалено грубо и сръчно ги взема и издърпва и останалата еднолевка.

Да хапнем нещо, не съм ял, нищо не съм ял цел ден.

Още по-добре, мисля си. А дъщеря ми ме гледа малко уплашено.

Защо му даваш пари? Той е циганин.

Как... какво като е циганин...? Нали е човек и има нужда... не разбра ли, че няма пари да се върне вкъщи... и не е ял. Не е важно на кого даваш... важното е, че като дадеш... ставаш по-добър.

И й говоря още пет минути неща, на които трудно вярвам, но много ми се ще тя да повярва.

Но в главата ми, в сърцето ми се поражда гняв. Гнева на излъгания човек.

И заставам на ъгъла на улицата, наблюдавам какво ще прави просяка, след като вече има моите четири лева. Дъщеря ми е неспокойна и ме подръпва, иска да си ходим. Но аз я дръпвам по силно за ръчичката и тя разбира, че сега съм сериозен и нещо не е хубаво като преди.

Просякът се върти две – три минути напред назад. Аз ясно знам, че чака нов глупак, нов благороден мухльо, когото да излъже. Аз не съм благороден мухльо. Аз само исках да покажа на малката си дъщеря каква е благостта на себераздаването. Да и покажа, че е добре да даваш... и когато дясната ръка дава, лявата да не знае за това. Искам тя да е благотворителна и мила, а не озлобена като всички.

И се чувствам вбесен от глупостта си.

Дъщеря ми ме гледа объркано, не може да разбере нито какво правя, нито какво мисля.

Просякът ме вижда. Засуетява се и отива до лавка за алкохол и ядки. Прави съвсем нелепо движение, все едно ще си купува нещо. Ха, сигурно кашу и бърбън.

Защо не отидеш в някоя хлебарница, глупако – мисля си – поне да съм излъган както трябва?

Той отново ме вижда и ми кимва с глава – на двацет метра съм от него – и пак имитира купуване на нещо. И очаква, че аз ще се откажа да го наблюдавам. Но аз го наблюдавам.

Той имитира, че си тръгва.

Аз дръпвам дъщеря си, повличам я към вход на къща, където, тя съвсем объркана ме пита?

Следим ли го?

Да... той ни излъга... той нямаше нужда от пари за влак... сега ще видиш, ще поиска и от други

Ми... да си ходим тогава...

Не... не бива лъжците така... няма да го оставя да лъже и други...

Ми... ти защо му даде?

Защото му повярвах... важното е да даваш на тия, които ти искат, без непрекъснато да мислиш, че те лъжат

Хайде да си ходим...

Не... ще ни върне парите, ако е лъжец!

И наблюдавам просяка. А той, усетил, че е свободен да действа, спира момче и момиче. Не го чувам, но по мимиките му разбирам, че повтаря същите неща, които е казал и на мене.

Изпитвам силно пулсиране в слепоочията – този вид гняв, който понякога води до мозъчен удар или до убийство. Не мога да си обясня защо – не – обяснявам си веднага. Защото с тези пари, с тези четири лева щях да купя на дъщеря си темперни бои. Исках да ми нарисува портрет – такъв, какъвто съм – с брада и обичан от нея. А сега се чувствам измамен. Но нали съм добър? Нали не се интересувам от това, къде ще отидат дарените от мен пари? Нали не съм зъл параноик, който прави сметка и за парчето мухлясал хляб, което е дал на бездомно куче?

Но в ушите ми бумти кръвта, чак ми става зле от гняв и злоба. Стискам ръката на дъщеря си, тя ме гледа тревожно.

И да те излъжат... е много по-добре, отколкото ти да излъжеш... разбра ли – казвам тихо и дрезгаво.

Ами защо да ме лъжат?

Така...

А просякът спира момче с раница, унесено – от новия тип хора – които живеят някъде в задънените улици на

Интернет. Тогава аз излизам. В джоба ми има сгъваем нож. Много тънък – доста дълъг. Не става за рязане, а за мушкане. Сигурно нещо в мене не е наред, за да го нося. Тегля дъщеря си за ръката и приближавам просяка. Заставам пред него тъкмо, когато е взел поредните три лева от момчето, живеещо в Интернет. Допирам отворения нож в корема му. Той прави глупава, хитра, уплашена и противна физиономия.

Върни ми парите!

Защо... господине... аз за влака ти ги поисках...

Лъжеш – казвам грубо, а дъщеря ми нервно ме дърпа. Тя вече се е уплашила много.

Не те лъжем... Господине, честен кръст...

И лицето му става толкова нагло, че чак се стъписвам. Той гледа през мене. Вижда колко съм нищожен. Само имитира, че се е поуплашил. Знае добре такива като мене. Щом дават пари, няма да убият човек. Лицето му от секунда на секунда става все по твърдо и в очите му вече няма дребнава хитрина – само грубо, свирепо презрение. Бута ръката ми.

Аз не съм сам... от плевенско сме... със сина сме тука... и за него трябва билет да купувам... аз помислих, че си добър човек...

А, щом и сина ти... – не се чувам, какво говоря. Ръката ми иска да се върне при корема му, да го убие и да посее справедливост. А устата ми мънка – Значи и сина ти? И ти затова ли от всеки срещнат искаш? А?

И гласът ми трепери.

Абе я се махай от тука. Я! Какво... Я си бегай...

И забързано, ядосано, просякът се обръща и тръгва по улицата. А дъщеря ми измъква ръката си от моята и си я избърсва. Стоим две минути. Аз сгъвам ножа, който нелепо е висял в отпуснатата ми ръка.

Цялата ти ръка е потна – казва дъщеря ми.

Ми... ядосах се... излъга ни тоя дядо.

Нищо, аз имам спестени петдесет лева, ще ти дам четири...

Не е там работата.

Гледам след просяка и ми става толкова тежко, толкова гнетаво – все едно съм глътнал цялата му мръсна торба и сега тя ме души. Опитвам се да предизвикам смирение у себе си и не мога. Дъщеря ми ме поглежда. Да! Искам да бъда всеопрощаващ. Силен като океански прилив и добър като майка към детето си. И не мога. Сърцето ми бие силно и злобно, лицето ми се поти.

Излъга ни... и аз...

Какво? – пита дъщеря ми

Нищо не направих

А какво да направиш?

Уф... де да знам... нещо...

Но когато поглеждам към нея, виждам, че тя пак се е унесла в своята детска, чудесна Нирвана. Гледа всичко, все едно е нищо.

Аз мисля пет минути за случилото се, след това се отнасям нанякъде. И двамата с нея продължаваме да вървим по улицата, всеки унесен в своя невидим свят.

Is there anybody to love you (short stories)

Kalin Terziyski

Translated from the Bulgarian by Maria Boyadjieva

BEGGAR

While I'm walking along Ivan Assen Street, together with my daughter, I'm taking a survey of the buildings. The buildings of Sofia are ugly because they are too old and their old age doesn't dignify them but only ruins their coats.

That's why I'm walking, watching everything as if it's nothing. It's difficult to achieve, but everyone does it unconsciously every day.

'Maybe you want some pizza?'

'M-mm, yes... ,' my daughter answers drawlingly.

I become irritated when she looks aside, dreaming in some girlish trance of hers. She's roving. And I'm the same. She's watching everything as if it's nothing, as well.

'But you're going to eat it, aren't you?' I ask her while I'm pulling her hand.

'M-mm, yes... ,' then she's watching through the invisible space again, still dreaming.

I know perfectly well this dreaminess – when you don't think, feel, see or hear. You are just alive; something like an easily reached, children's Nirvana.

We are walking towards a pavilion where pizzas are sold, I'm being careful so a car doesn't hit us; my daughter has dropped her hand in mine and she's slightly walking into my legs, because she just doesn't watch where she's going.

And I, while I'm being careful a car doesn't hit us, I'm thinking about childhood. I wonder whether I felt good when I was a child, whether I felt something at all, whether I was constantly experiencing this mixture of guilt and the irritation of constantly pressing duties? Of course not. Ever since I grew up I felt such things. But as a child I probably felt some childish, silly things.

My daughter startles and pulls my hand, because a big dog passes by her. Now I'm dreaming.

'Where are you looking... ? As if you were a baby! You're supposed to be an adult.' she's pulling my hand.

Yes, I'm an adult. That's so sad! But it seems to me that I was sadder as a child. I pretty clearly understood that I was dependent on everything and everybody; and that all true pleasures were hidden from me – in the wardrobe, under lock and key – from a strict mamma.

I think I grew up in order to get rid of my childhood.

'Daddish (who knows from where she invented this Hungarian name and titled me)... we're here. What do you think?'

'Nothing, daddy thinks nonsense.'

We're entering the small restaurant and I'm bored, watching the displayed pizza slices – thin and uninviting – an apathetic effort to tempt some hungry clients. My daughter likes the slices because there's corn on them. But what the hell is this corn doing here? ! Maybe they stuff it everywhere in order to accustom us to animal feed? There's no doubt that, globally, we are running out of real, nutritious food.

'One slice with corn,' my daughter's pulling me.

'One slice with corn,' I repeat the order and hand over the money.

I feel myself weak and displeased because I don't have any influence on my own daughter. I can't teach her what I think is good. She's seven and she already knows everything better than me. She's ready to argue. And I don't have the energy to get involved in her arguments. Actually, it would be funny somehow – a middle-aged gentleman and a little girl having an argument on the street.

I'd rather she avoided eating McDonalds and corn. I'd rather she had an aesthetic attitude towards food and a bigger interest in the past and true matters (I mean, those matters I think are true) – it seems to me that the children of today are not interested in the past to the extent as if it had stopped existing. I'd rather be in authority over this little manikin – some kind of high-minded and good-natured authority in order to teach her what is good. But I can't.

And yet, how exactly to teach her good things? If she was a boy, after some years passed, I would teach her how to shave close.

She takes her pizza and starts eating it as if she were swallowing something unsuitable for eating. It doesn't look like it's tasty for her. But I am a gluttonous person and it seems to me that the next generations won't even understand the meaning of the word 'gluttony'. They will feed on seaweed and some recycled shit in order not to feel that annoying feeling – what was its name – oh, yes – hunger.

Now I go on thinking and she navigates me. I'm thinking about food. Food is a pleasure which is going to become even more disgraceful than sex when it turns out to be insufficient. Yes, yes! Don't eat butter – there's cholesterol in it... as well as in meat. Bread kills us. Alcohol makes us fat and thick headed; it ultimately kills us. And wine... the blood of Christ... it kills us as well. Oh, dear!

And in that moment a beggar pops up in front of us. Big, almost like me, though stouter. An old man around sixty in the blue uniform of a ticket-collector, but altered in a way to look beggarly.

He stands in front of me with a bag slung across his shoulder – so absurd is that bag that it pisses me off. As if he wants to demonstrate to me that he’s a beggar; that there are pieces of stale bread in the bag, and he’s going to feed starving children with them.

‘I’m not a beggar, sir. I just don’t have money to go home. Fuck all them beggars! Dirty rats they are! I need it for the train, to go home. They’re waitin’ for me to come. My grandsons... God bless your child, give me three *leva*.’

And I want to demonstrate to my daughter what mercy is.

I think to myself, ‘here he is, he’s lousy and looks like a cheat but she, being so little and ill-informed, she’ll understand somehow that the good person is not interested in how and to whom they give. She’ll learn that compassion and mercy are important.

There’s a gold tooth in the beggar’s mouth which pisses me off further. And I say to myself, ‘Be humble, man and don’t pass judgment on people because of their golden teeth. Let the little girl see how you give and do good.

And I take four *leva* out of my pocket – a two-*lev* banknote and two one-*lev* coins. Then I count out three *leva* and pass them to him. He grasps the banknotes and even manages to somehow pull out, rudely and skillfully, even the last one *lev*.

‘Let’s have something to eat! I haven’t eaten anything today, I’m starving.’

‘Even better,’ I think to myself. My daughter looks at me in amazement and fear.

‘Why do you give him money? He’s a gypsy.’

‘So... what if he’s a gypsy... ? He’s a man, isn’t he? ! He needs... don’t you understand... he’s got into trouble and can’t go home... and he’s starving. It doesn’t matter to whom you give... What’s most important is that... if you give away... you’ll grow up a better person.

And I keep on talking to her another five minutes about stuff I hardly believe much, but she’ll believe.

But in my head, in my heart anger rises against him – the anger of the fooled man.

I’m standing at the corner of the street, keeping a sharp eye on what exactly the beggar’s going to do after he took my four *leva*. My daughter is uneasy; she’s pulling my hand, it’s time we were moving. But I pull her hand more vigorously and now she understands how serious I am, and that something is not as good as before.

The beggar wanders for two or three minutes, back and forth. I see clearly how he’s waiting for another prey, some new noble fool to cheat. I’m not a noble soft-head. I just wanted to show to my little daughter the sweetness of selfless giving; to show her it’s good to give... and when the right hand gives, the left should not know about it. I want her to be a charitable and considerate person, not as embittered as all the rest.

And I feel myself in a rage because of my own foolishness.

My daughter’s looking at me in confusion. She can understand neither what I’m doing, nor what I’m thinking about.

The beggar spots me. He starts fussing about and moves to a small shop where spirits and nuts are sold. He makes some pretty ridiculous movement, pretending to buy something. Hum, probably cashews and bourbon.

‘Why don’t you go to some bakery, you bastard,’ I think to myself ‘at least I won’t feel deceived in that case!’

He spots me once again and nods – I’m twenty metres away from him – and he continues pretending to shop expecting that I’ll give up. But I continue watching him. He’s pretends to leave. I pull my daughter and start dragging her to some house entry where she asks me in total amazement:

‘Are we spying on him?’

‘Yes... he lied to us... this money for the train... he didn’t need it... now he’ll cheat someone else, you’ll see...’

‘Um... let’s go then...’

‘No... I can’t stand liars... I won’t let him cheat someone else...’

‘But... why did you give him the money?’

‘Because I trusted him... it’s more important to give to those who want, without constantly suspecting that they cheat you.

‘Let’s go, Daddish...’

‘No... if he’s a liar, he’ll pay us the money back!’

And I’m watching the beggar. And he, becoming aware that he’s free to operate, stops a boy and a girl. I don’t hear him, but I see his facial expression and I already know he’s repeating the same things he said to me.

I feel a violent pulsating in my temples– the kind of anger that sometimes leads to strokes or murder. I can’t explain to myself why it happens; no, I explain it right now. Because with this money, with this four *leva* I would buy my daughter tempera paints. I wanted her to paint me a portrait – such as I am – bearded and loved by her. And now I’m feeling cheated. But I’m a good person, aren’t I? I’m not interested in where the money donated by me would go, am I? I’m not a wicked

paranoiac who thinks twice about the mouldy piece of bread he's thrown to a homeless dog, am I?

But blood pounds in my ears; I feel faint with anger and spite. I'm squeezing my daughter's hand and she's looking at me with anxiety.

'And if it happens that somebody cheats you... it's much better than for you to cheat... got it?' I say quietly and hoarsely.

'Why should they cheat me?'

'So it is...'

Now the beggar stops a boy with a backpack, some dreaming boy – from this new type of people who live somewhere in the dead-end streets of the Internet. Then I get out. There's a jack knife in my pocket; very thin, pretty long. It's not fit for slicing but for a jab. Probably something in me is out of order otherwise why would I carry it around. I'm pulling my daughter's hand, approaching the beggar. I stand up in front of him just when he has taken the next three *leva* from the boy living in the Internet. I point the opened knife towards his stomach. He makes some stupid, cunning, scared stiff and odious face.

'Give me my money back!'

'Why... sir... I wanted it for the train...'

'You're lying,' I say rudely while my daughter nervously pulls me. Now she's really scared.

'I don't lie to you... Honestly, sir...'

And his face becomes so insolent that I'm almost taken aback. He's looking right through me. He clearly sees how insignificant I am. He's just imitating fear. He knows very well people like me. They won't kill somebody if they are willing to give their money away. His face becomes more and more unyielding and there's no petty cunning in his eyes – just a coarse, ferocious contempt. He pushes my hand away.

‘I’m not... we’re from a village near Pleven... we’re here with my son... I have to buy a ticket for him, too... I thought you’re a good man...’

‘Oh, your son too...’ I’m not hearing what I’m talking about. My hand wants to return to his stomach, to kill him and to sow justice. But my mouth’s mumbling, ‘So, and your son, too? Maybe that’s why you’re asking every person you see?’

My voice is trembling too.

‘Hey, get away from here! What... get away, man...’

And the beggar turns around and starts along the road – irritated and in a hurry. My daughter snatches her hand from mine and starts wiping it. We stand still for about two minutes. I fold up the knife that inconveniently dangles in my limp hand.

‘Your hand’s all sweaty,’ my daughter says.

‘Look... I got angry... This old man lied to us.’

‘Anyway, I have fifty *leva* saved up; I’ll give you four...’

‘That’s not the problem...’

I’m looking after the beggar and I feel so miserable, so oppressed as if I’ve swallowed his big, dirty bag and now it’s suffocating me. I’m trying to provoke some humbleness in me, but it’s impossible. My daughter doesn’t look at me. Yes! I want to be all-absolving; strong as an ocean tide and good as a mother to her child. But I can’t. My heart’s beating strong and maliciously; my face is sweating.

‘He lied to us... and I...’

‘What?’ my daughter asks.

‘I did nothing...’

‘And what should you do?’

‘Oh... I don’t know... something...’

But when I look at her I see that she's dreaming again in her children's wonderful Nirvana. She looks at everything as if it's nothing.

I think for another five minutes about the incident; then I fall into a reverie. And we keep walking along the street, everyone dreaming in his own invisible world.



EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2011

Kalin Terziyski – Bulgaria

Има ли кой да ви обича

Is there anybody to love you (short stories)

160 pp, 2009

Translations: The book has not been translated yet.

(Last Update – September 2011)

Publishing House **JANET 45**

Bozhana Apostolova

9 Alexander Stamboliiski Blv. – PH “Janet-45” – 4004 Plovdiv – Bulgaria

www.janet45.com

Contact: mail@janet45.com

ISBN: 978-954-491-554-4

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@fep-fee.eu – www.euprizeliterature.eu

